

— Далечно ли отивашъ ?

Лисицата отговаря :

— Кждѣто ми очи видятъ. — И като му разправила за своето тегло, вълкътъ казалъ :

— И азъ тъй : вълчицата ми изяде агънце, азъ кривъ. Да вървимъ заедно.

Тръгнали наедно. Изъ пѣтя вълкътъ дума на овцата :

— Защо си взела моя кожухъ ?

Лисицата го чула и му казала :

— Истина ли, кумче, кожухътъ е твой ?

— Наистина !

— Ще се закълнешъ ли ?

— Ще се закълна.

— Кръстъ ще цѣлунешъ ли ?

— Ще цѣлуна.

— Хайде тогава !

Отъ по-рано лисицата видѣла, че селянитѣ заложили на пѣтя капанъ. Завела вълка при капана и дума :

Е, хайде цѣлувай кръстъ !

Току-що вълкътъ пристѣпилъ, капанътъ щракналъ и го стисналъ за муцуната. Така вълкътъ си останалъ въ капана, а лисицата и овцата живо и здраво продължили пѣтя си.

